

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 9.

1. MAI 1933

5. ÅRGANG

Hedningemisjonen og ungdommen.

De som går utenfor Leiren.

Misjon og frelst ungdom
hover saman.

I «Kineseren» tittel «For
Ungdom» skriver Tormod Vå-
gen bl. a.:

Misjonen er Guds nyrødnings-
arbeid. Som det høver for ung-
dom å bryta ny jord, slik høver
det for dei å driva misjonsarbeid.
Gudslivet drep ikkje det unges
trang til å nå vidare ut. I Guds ri-
ke får dei utfolda den trang som
ingenstad elles.

«Eg skriv til dykk unge, for de
er sterke», segjer Johannes.

Ikkje noko arbeid i Guds rike
set slike krav til styrke som mi-
sjonsarbeid. Derfor er det i ser-
leg forstand eit ungdomsarbeid.

Det krev styrke å gå ut som
misjonær.

Det krev styrke å forlate sitt
fedreland, sin heim og sine kjære.

Det krev styrke å liva sitt liv
under andre himmelstrøk med ei
brennande sol.

Det krev styrke å liva seg inn i
eit anna folks liv, språk, tanke-
gang og seder.

Det krev styrke å liva Kristus i
eit heidningeland.

Det krev styrke å ofra.

Det krev likamleg og åndeleg
styrke å vera misjonær.

Men det krev ogso styrke å be-
ra misjonsarbeid her heime.

Det krev ikkje stor styrke å
slenga med. Men det krev styrke
å arbeida under ansvar.

Misjonen er utan samanlikning
Guds rikes største arbeid. Oppgåva
er overveldande og set dei største
krav til vår styrke og vårt mot.

Derfor treng misjo-
nende unge.

Om alle aldrar slutta op om
misjonen, vilde dei likevel stå
maktause om ungdomen sveik.

Misjonsarbeidet er det arbeid i
Guds rike som mest treng ung-
domen.

Slik har det vore, og slik vil det
verta.

Jesus valde seg 12 unge mi-
sjonærer.

Paulus valde seg unge med-
arbeidarar.

Når misjonen seinare har gjort
landvinningar, har det vore ved
unge tropper.

Det var alltid ungdomsgled,
mot og lidenskap i aet misjons-
arbeid som hadde framgang.

Når ungdomsmotet «kom att»,
dei eldre roynsla og skyn, vart
arbeidet i Guds rike sterkt.

I tro utenfor leiren-

Igjennom ca. 250 år forkynte
de første kristne evangeliet til så
godt som hele den da kjente ver-
den. Dette utrettedes av en me-
nighet der selv lå i dyp fattigdom
og var under fryktelige forfølgel-
ser. Så godt som enhver kristen
var misjonær på egen bekostning.

Mange år senere, efter at kir-
ken hadde blandet sig med verden
og var blitt åndelig død, drog en
englander, Willibrord til Holland.
Han reiste alene på eget ansvar,
og skjønt han til slutt blev av-
vist, lykkedes det ham å plante
evangeliet iblandt de derværende
såkalte druider.

Bonifacius, en høibåren og
lærd mann, hørte om Willibrords

lidelser, og oplammet til nidkjær
tjeneste vendte han ryggen til de
lovede fremtidsutsikter derhjem-
me og sluttet sig til den gamle mi-
sjoner. Da Bonifacius selv nådde
alderdommen, la han det Nye te-
stamente under sitt hode og mot-
tog bødens drepende hugg. —
En uinteressert kirke i hjemlan-
det kunde ikke hindre ham i å
opgi alt og gå alene.

Ennu mange år senere da den
kristne kirke tilsynelatende var
blitt gjenoprettet til sund lære —
men stended overfor all misjons-
virksomhet — reiste Bartholomeo
Ziegenbaig til India. Kun
noen få venner hjalp ham. Denne
Guds mann døde derute iblandt
de 250 sjule, som han hadde ført
til Kristus.

Raymond Lull, en velstående
hottmann kom til å kjenne Jesus
som sin syndebarer og levende
frelser. Fra et verdenslig levnet
vendte han om til å virke for en
opvekkelse iblandt kirkefolket og
for å vinne deres interesse for
misjonen. Lenge prøvde han å få
andre med sig, men ingen brød
sig om det. Så gikk han alene. Da
han en dag — 81 år gammel —
prekte i nærheten av Bugia, satte
en flokk hedninger inn på ham og
stenet ham. Dødelig såret blev
han anbragt ombord på et skib
for hjemtaende, men underveis
utåndet han som følge av sine
sår. Ut fra en død kirke, uten an-
dre menneskers hjelp, gikk han
alene.

Også von Welz, den østerrik-
ske baron møtte megen motstand
og forakt, da han forsøkte å in-
teressere kirkes medlemmer for
evangeliets utbredelse. Men hans
gjentagne forsøk mislykkedes. Så

seilte han alene fra Holland. Med
en hel kirke uten interesse, ja
som motstandere bak sig, reiste
han — som de tidligere nevnte —
tor egen regning. Han døde der-
ute i røllanøsk Guanana — alene.

Lisse er kun få iblandt de
mange, der i tidens løp er gaa-
utenor leiren for å bære hans
forsmedelse. Hebr. 13, 13—14.

På Noah's tid anså man arken
for å være et dårlig foretagende.
Noah bygget for sine egne penger.
Og som det var på Noah's tid, så-
ledes var det på Willibrord's tid;
således var det på Lull's tid og i
von Welz' dager.

Mange folkeslag venter ennu på
evangeliet gjennom gud-kallte
handelsmenn, lærere, læger, syke-
pleiersker, ja enhver, som vil leg-
ge sig selv med alt, hvad de har
for Jesu fetter og gå.

Ett fattes dig: «Gå bort, selg
alt hvad du har og giv det til de
fattige, så skal du ha en skatt i
himlen; og kom så og følg mig.»
Mark. 10, 21.

Han hadde valgt.

For en del år siden fikk den
kjente misjonær Mott besøk av en
komite bestående av velhavende
innflydelsesrike menn, noen av
New Yorks største matadorer. De
kom for å tilby ham direktørpos-
ten for en samling forretninger
alle sammen gode og moralske
foretninger. Hans lønn skulde
være 370,000 kr. om året.

Efter å ha hørt tilbudet blev
dr. Mott stående alvorlig i dype
tanker. Så fyltes hans øine med
tårer. Ved å se hans bevegelse og
alvor trodde komiteen at han kan-
skje var i tvil om hvad han skul-
de gjøre, og de foreslo at han

skulde ta sig tid å tenke over de-
res forslag for han svarte.

Men dr. Mott var aldeles ikke i
tvil om hvad han vilde svare dem.
Han forsikret dem at hans beslut-
ning var fattet i samme øieblikk
som han hørte deres forslag. —
«Nei», sa han, «hvad der bedrø-
vet mig er at jeg skulde ha levd
således, at det kunde komme i
eders tanker at I vilde komme her
og gi mig et sådant tilbud.»

Vår svakhet og Guds styrke.

Vi kan aldri komme til å stole
for lite på oss selv og for meget
på Gud. Dersom vi som Peter, er
selvsikre, vil vi bli til skamme i
prevelsens stund. Plutselige skuf-
felser kan i et øieblikk styrte oss
fra selvtilittens høider og ned i
mismotets dyp. All menneskelig
hjelp er som et skropelig rør som
knekker så snart man støtter sig
til det. Under alle omstendigheter
kommer vi til den erfaring, at det
er dårskap å holde kjod for sin
arm. Når det lille barn følger med
sin far på den farefulle vei, søker
det ofte å få lov til å leke på de
farefulle klipper, men når det har
slått ansiktet og henne til blods,
er det igjen glad for å bli båret
av faren. Således er det ofte vår
himlelske Faders vilje at vi
gjennom bitre erfaringer skal læ-
re vår egen svakhet å kjenne.

— Det er to ting du kan gjøre
med ditt liv: Du kan ofre det for
dig selv — og miste det. Eller: Du
kan ofre det til ham, som gav
det, og — finne det.

— Rettferdiggjørelse gir oss
rett til himlen. Helliggjørelsen
gjør oss skikket for himlen.
Gordon.

ORDETS GJØRERE

Denne lovs bok skal ikke vike
fra din munn, men du skal grun-
ne på den dag og natt, at du
kan ta vare på den og gjøre ef-
fer alt det som er skrevet i den,
ti da skal det gå dig vel i dine
veie og da skal du handle kloke-
lig. Josva 1, 8.

Dersom I blir i mig og mine ord
blir i eder, da bed om hvad som
helst I vil, og det skal bli eder* til
del. Joh. 15, 7.

Og hvad vi enn bede om, det fa
vi av ham, fordi vi holder hans
bud og gjør det, som er velbeha-
gellig for ham. 1. Joh. 3, 22.

Opfyller du betingelsene, vil
Gud opfylle forjettelsene.

HERLIGE VIRKELIGHETER

Den største kjensgjerning i he-
le historien er: at Jesus Kristus,
ærens konge, har vært i denne
verden.

Og den viktigste kjensgjerning
for den nærværende tid er: at han
nu er i himlen, hvor han går i
forbønn for oss.

Og den mest betydningsfulle
av de begivenheter, der forestår,
er denne: at han vil komme igjen.

Disse 3 velsignede sannheter
finner vi omtalt i Hebr. 9:

1. Hans komme her til jord for
å bortskaffe synden ved sitt of-
fer (v. 26).

2. Hans inngang i helligdommen
for å trede frem for Guds ansikt
til beste for oss. (v. 24).

3. Hans åpenbarelse annen
gang for dem som forventer ham
(v. 28).

DET RAMMET

Whitefield preket engang på en
gate i London. Efter prekenen

kom en delvis beruset person frem
til ham. I den ene hånd holdt han
en stor sten. Så ser han på pre-
dikanten og sier med tårer i øi-
nene: «Jeg kom med denne steu
for å kaste den i ditt hode, men
istedet har din preken knust mitt
hjerte.» — Det er den slags pre-
kener vi behøver i våre dager og
så. Men altfor mange prekener
treffer intetsteds.

DET LONNER SIG

Da en skarer misjonærer nær-
met sig den store øy Ny Guinea,
talte noen av dem som var om-
bord om øyas usunde klima og om
de mange farlige og ville dyr,
som fantes der.

En innfødt evangelist som også
var ombord og som skulde føre
misjonærene til deres nye arbeids-
felt spurte:

— Men finnes der ikke også
mennesker?

— Jo visst, svarte man ham,
men de er ville, hevngjerrige og

blotdøstige. Det vil ikke være
umaken verd å gjøre noe for
dem.

— Jeg er av den ganske mot-
satte tanke, svarte den fra he-
denskapets mørke omvendte evan-
gelist. Hvor som helst det finnes
mennesker, der bør også en mi-
sjonær gå.

Et godt svar, som er verdig en
disippel av ham som sa: «Gå ut i
all verden og forkynd evangeliet
for all skapningen». — Det er in-
gen kommet så langt bort eller så
fortapt og så dypt sunket at han
ikke kan reddes ved troen på Kri-
sti fullbragte verk.

EN SJOFARENDE BROR

som i juni måned besøkte Eng-
land forteller i «Ev. H.» at han
overvar noen teltmøter i en by,
som heter Buernley. Teltet rum-
met ca. 3000 personer. I det før-
ste møte var det ca. 800 som ga
til kjenne at de vilde overgi sig
til Jesus. Og vekkelsen fortsatte.

Mange syke blev helbredet. Disse
møter ledes av evangelisten Edw.
Jeffreys.

To svenske søstre som på sam-
me tid opholdt sig derover, for-
teller også om disse møter og til-
føier, at i løpet av de fire siste
år er det opstått ca. 30 menighe-
ter ved den samme evangelists
virksomhet, hvorav enkelte har
har et tall av inntil 1000 lemmer.

ROBERT CHAPMAN

som tilhørte Plymouth-brodrerne
var en meget rik mann, men han
helliget alt til misjonssaken og
bodde selv i et lite hvitkalket
hus i Devonshire.

En dag fikk han besøk av en
bror som forbauset utbrot, idet
han trådte inn:

— Men, Robert, — bor du vir-
kelig her?

— Nei, — jeg bare logerer her;
jeg bor i himlen! var svaret.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg.

Oprop

for «De forsømtes misjon».

Det er vel for den norske almenheten en kjent sak at det net i landet finnes et omvankende folk som kalles for omsurete. Av disse er ca. to tusen i Norge, iorten mange andre av dem. Disse folk er så å si oppvokst på ulykskyggeside, utenfor kultur og religion, — ofte på kant med samfundet, — forrignete og jaget fra sted til sted. Læresom tvilende og syndere på Jesu tid regnedes blant det jødiske samrunds utskudd, så regnes også disse folk som det norske samrunds utskudd. Men som Kristus særlig tok sig av tollere og syndere, så burde også vi som hans disipler ta oss av disse folk i vår tid og bringe dem evangeliet om Kristus. Også de er mennesker, skapte av den samme Gud som vi, og har en sjel som behøver frelses. De er også motagelige for evangeliet. Undertegnede har ved Guds nåde virket frivillig og for egen regning i blandt dem og flere er kommet til tro og omvendelse. Men skal en misjon drives og resultater opnåes, så må der midler til, og disse mangler vi dessverre. Vi henvender oss herved gjennom dette oprop til Norges kristne menn og kvinner om å hjelpe oss i denne vår misjonsgjerning. Opropet ønskes inntatt i de forskjellige samfundsorganer og er anbefalt av kjente og ledende menn. Saken er Herrens. Gud elsker en glad giver. Vær med å redde noen av disse folk fra fortapelsen. Gud give eder som leser dette oprop nåde dertil. Når Kristus kommer igjen, så får enhver lønn for sitt arbeid i hans vingård. Midlene innsendes til denne misjons kasserer, G. Gabrielsen, Markveien 2, Oslo. Kvittering kommer i samfundsorganene.
Oslo i april 1933.

For «De forsømtes misjon»
G. W. Andersen,
evangelist.

Opropet anbefales av: Forlagsbestyrer E. H. Wang, fhv. forstander G. Gabrielsen, misjonsforstander Aug. Abell, redaktør Lyder Engh, redaktør H. Hjelm Larsen, forstander A. Fladberg, pastor Th. Storbjerge, ingeniør Albert Hiorth.

BØNN
kan aldri stopes inn i et fast tilsmitt, for det har med hjertet å gjøre. Bønn er den centrale funksjon i livet. — Bønn er det, der er dypt personlig, og følger kun livets lov — enten det vil bli i sukk eller takk, i påkallelse eller begjæring, i beklennelse eller tilbedelse, eller det vil stanse i hellig skuen eller lytten hos Gud. Men for å høre hans røst og se hans øie må min sjel være hellig innstillet. Er jeg det, kan jeg fornemme den

sagte hvisken fra min far i himlen, og er jeg det ikke, kan Gud Herren tale, og jeg hører det ikke. Så blir det da hjertet i bønne å nå denne innstilling, hvor himlen er åpen over mig, og vi går til ingen annen enn Mesteren for å lære å bede.

JESUS ELSKER SYNDERE

det viser hele Bibelen. Da han var på jorden vandret han iblandt dem, og søkte å vinne dem for himlen. Og når en omvender sig er der glede deroppe. «Kom hit til mig alle som arbeider og har det tungt, og jeg vil gi eder hvile», sier Jesus. Er du trett av verdens tomhet og forfengeligheit så kom til Jesus nu, når han kaller! Utsett det ikke, det blir da kanskje forsent! Jesus vil ta din syndeburde av dig — han vil gi dig hvile. Der er ingen bedre og kjærligere venn å komme til å være sammen med. Hor, han banker på ditt hjertes dør og vil komme inn! Lukk op for ham! Bli hans barn! Bekjenn din synd og tro på forlatelsen i hans navn, da har du gjort hvad du kan. Og du kan forlate dig på at Jesus vil gjøre sitt, til frelsen er Jesu gjerning.

På farten

Fra Åsheim, Hurum reiste jeg atter til Sætre og tirsdag og torsdag hadde vi møter der. Det blev gode møter. Særlig syntes jeg torsdagsmøtet var riktig åpent og godt.

Pa veien hjem stanset jeg på et misjonsmøte hos br. A. Andersen, Oslo. Det var br. Alb. Christiansen som arbeider i Afrika vennearbeider for og det blev et riktig godt møte. Det er det vistnok bestendig på disse misjonsmøter.

Da i Danmark. Da jeg kom hjem lå det brev og ventet på mig, med innbydelse til å komme til Alborg i Danmark på stevne. Da jeg trodde det var Guds ledelse reiste jeg tirsdag med båten fra Horten og kom godt og vel frem til Fredrikshavn onsdag form. Reiste derfra til Alborg med rutebil. Onsdag aften hadde vi bønnemøte og stevnet blev lagt i Guds hånd.

Vi fikk noen herlige stevnedege. Gud velsignet underbart og sjele overgav sig og blev frelst. Det er mange gode brødre og søstre i Pinseforsamlingen «Elim» og det kjentes, at de var bedende. De bad mellom møtene og på møtene og Gud velsignet oss herlig. Pris skje Gud! Det er nok det som trenges overalt, at vi blir bedende. Flere overgav sig til Gud og mange søkte Andens dáp.

Det var salige dage og jeg blev velsignet ved å lære disse venner å kjenne. Det føltes som vi skulde vært kjente i lange tider. De leier et pent lokale som rummer ca. 250 mennesker.

Tirsdag var jeg med en del venner til en by som heter Ulsted hvor vi hadde møte. Onsdag besøktes Hjøring.

Torsdag hadde vi møte i Alborg og fredag i en by som heter Flaunskjold. Det var ikke så mange folk på møtene, men det var åpent og vidne om Gud. Br. Anton Backe fra Norge er forstander i Alborg og var med på alle stedene. Hvis Gud vil blir jeg her noen dager til. Må Herren få bruke oss den tiden vi har igjen.

G. I

Barnemøtet i Calmeyergatens Misjonshus.

Frank Magns som barnetaler.

1. påskedag fikk jeg den store glede å overvære et barnemøte som Norsk Søndagsskoleunion arrangerte i Calmeyergatens Misjonshus. Søndagsskolene marsjerte fra hvert sitt lokale, og på kort tid fyltes det store misjonshus som rummer sine fem—seks tusen barn.

Møtet begynte med orgelpreledium og etterpå sang barna og lærerne den kjente påskesang: «Påskemorgen slukker sorgen.» Pastor Ludv. Johnsen er bad innerlig Herren velsigne møtet, hvorefter sekretæren i Søndagsskoleunionen Kr. Svensen hilste barna velkommen på en grei og elskverdige måte. Det var også sang av Betlehems sangkor.

Søndagsskolelederne og barna hadde veksellesning. Det gikk utmerket på tross av den vedlige skare barn som deltok.

Gamle broder Nesse, som i en årrekke var Norsk Søndagsskoleunions sekretær, tittet også frem for å hilse på barna.

Noe av en opplevelse var det å se og høre det prektige barnorkester fra vennene i Universitetsgaten 20, Oslo. En skare piker og

gutter spilte fiolin og endel piker gitar. Det er nok sjelden å få se slikt blandt de troende.

En åndelos stilhet rådet og barna fulgte interesserte med unge musikkens vakre toner. De unge sellospillere gjorde sitt til i barneorkestet — ja, det var en fryd å høre!

Ennå en opplevelse hadde barna. — De fikk høre den kjente predikanten pastor Frank Mangs tale. De mange barn lyttet oppmerksomt til den korte, men innholdsrike tale. Påskens budskap med Herrens seier, blev lagt på barnas hjertes. De vil nok sent glemme de ord.

Pastor Nordenhaug horte barna i minneverset, som de alle leste i kor. Til slutning bad barna i fellesskap Herrens bønn under ledelse av pastor Storbj.

For de fleste barn og unge var nok dette møte et minne for livet. Gud gi at det aldri måtte glemmes.

Arrangementet var et meget godt tiltak for barnarbeidet i byen.

Stefan Trøber.

Fra feltet i Troms fylke.

Fikk atter lyst å sende «Røsten» noen linjer.

Vi har siden sist vi skrev fått nåde av Gud til å være fullt opptatt med å forkynde hans dyder som kalte oss fra mørket til ett uvertulle lys.

Det er i sannhet nåde av Gud at man akter oss verdige til å bekjende en saadan tjeneste for ham. «A kunde ei engje begjære å ga med så salig et bud.»

Log er det sant, at ikke alle tider kjenner man det som en nærbesvisning av Gud, dette å forkynde hans uransakelige visdom og kunnskaper. Men når man ikke kjenner det som nåde, er det fordi man er i ferd med å tape møtet.

Men Gud være takk, der står skrevet: Derfor da vi har dennetjeneste taper vi ikke møtet. 2. kor. 4: 1. Man kunne spørre hvilken tjeneste? Jo, det forangående kap. forteller os det. En tjeneste uten fordommelse.

Men allikevel, det er tider da møtet vil svikte, det hendte en Paulus og det kan hende enhver av oss. Det er dog ganske rimelig, hadde jeg næsten sagt, at møtet til sine tider svikter. Motstanden er stor og intensiv i disse dager. Trängt er det for dem der vil fremholde den heleskrift.

Det var en tid da sannheten om troendes dáp møtte en uhyre motstand i vårt land. Nu har motstanden angående den sak blitt mere utjevnet. Så kom åndsåpen og nådegavene. Hvad fikk man erfare? Jo, motstand igjen. — Man kunde også nevne helliggjørelsen.

Imidlertid er man nu enige over hele linjen (stort sett ihvertfall) vi behøver en dáp i An-

den, vi behøver nådegaven og vi behøver helliggjørelse.

Men der er ennå noe igjen som også har bort. Invertialt etter min mening. Ting som etter man uenning må bekjempes innen de kristnes rekker er til eks. basarer, utlodning, pakkebeste, organisasjon o.s.v. Men det er sikkert, våger man å røre ved ovenfor nevnte ting, vil man møte motstand, omtrent over hele linjen. — For der hvor man ikke støter an i basarer, treffer man utlodning, og der hvor der ikke er utlodning, organisasjon o. s. v. følger blir, at man motarbeides mer eller mindre. Og det igjen gjør at man til tider blir motløs. Men Gud være takk! Vi taper ikke møtet.

Dog er det nødvendig at de venner som deler med oss, og av hvem vi er forstått, kommer oss til hjelp med å sprede dette lys. Tiden herefter er kort, så det gjelder å arbeide mens det er dag. Også med hensyn for Nord-Norge er det den målbevisste iherdighet som fører til målet. Et lite eksempel: En bror som til tider har delt nokså meget med oss, har i mange år stillet sig avisende med hensyn til dáp, men er nu kommet derhen at han vil døpe sig. Og da jeg spurte ham om hvad det var som nu hadde fått ham overbevist, svarte han: det er det idelige drypp. Ja, for mange er det veien.

Vi har som allerede nevnt vært fullt opptatt siden sist vi skrev. Hjemme i Balsfjorden gav Herren oss underbare møter den tid vi var der. Vi hadde også besøk av en ung bror fra Oslo. Øverli. Herrens nåde var over ham så hans budskap var til oppmuntring for vennene. På den tiden vi var

njemme, kom også en par stykker over til Gud.

En søndag tok br. Ledang og jeg på ski over til en iøyenlig tur ut på en motte. Det var langt, så jeg måtte beregne mellom å og uimer fra «Betets». Jeg gikk hjemmeira kl. 7 søndag morgen. Vi hadde møtet kl. 1. Vi hadde også våre instrumenter med. Br. Ledang spiller nemlig mandolin og jeg gitar, som dere vet. Det var ganske en komme frem med dem gjennom skog og kratt og fikk jeg også gitaren endel ramponert, og gikk det igjennem. Folket var meget takknemlig for at vi kom, sang og musikk er jo sjelden på et reilgøst møte så langt tilfjells.

Herren gav oss en underbar stund. Vi måtte bare komme igjen, var deres bønn. Hertil svarte vi ja, straks anledning gives.

O hvilken hunger! Venner bed for Nord-Norge.

Br. Ledang er en god bror som jeg tror vil få gode av. Venner, i som kan, send ham en liten oppmuntring, han behøver det så sare. Hans adr. er Ledang Strupen, Storsteines, Balsfjord, men det kan også sendes om mig og skal det bli ham levert.

På denne tur har vi besøkt en masse steder såsom: Strømm, Rossfjord, Langnes, Vasenden, Bundjord, Solli, Leiknes, Bukkskind, Landøy og Svartfjell. Det var opringing om å komme enn lengere, men hadde vi ikke anledning denne gang.

Mange folk har besøkt våre møter og Herren taler til mange. Noen søker også Gud, Gud være takk.

Må Herren velsigne dere så skker overalt der vi har ferdes. La oss komme ihu, at krigen er fremdeles Herrens. Vi behøver visdom og nåde fra ham til å gå varlig frem. Dermed vil vi lære å kjøpe den belienlige tid. Dagene er onde. — Eders medforleste, og for Nord-Norge interesserte bror

Henrik Eilertsen.

Hilsen fra Honningsvåg.

Vil med det samme jeg sender kontingenten for Misjons-Røsten så sende dere min hjerteligste takk for bladet. Det har vært oss til stor glede og oppmuntring. Kan si til Herrens ære at vi er noen få her på dette sted som tilbeder den eldgamle Gud. Til tross for at vi er så langt opp mot nord, så er dog Gud den samme. Priset være Herrens navn. Her går vi hver søndag eftermiddag fra hus til hus og Gud velsigner oss med sin Ånd og ser til sine ringe små på jord. Kjære venner, bed for oss på dette sted, og bed for Finnmark i det hele og store. Finnmark er vidstrakt og hårdt — både ånde og timelig. Det trenges nok mange her for å dra pløgen. Hus oss i eders bonner.

Hilsen med Salm. 84.
En ringe søster i Herren.

Misjonsbelop.
Innk. til str. Thuen, Kina: A. A., Sarpsborg, kr. 5.00, hvorfor kvitteres med takk.

A. J. L.

SPR

På ev

i Nor

Fr

ha

ha

au

Priset

sine og

tar sin t

seglet av

i sig. Det

tøddel av

Halleluja!

det. Vi ha

grunnvoll

delsens og

ham og ve

herlig gru

der i livet

Jesus sier

på mig sk

Halleluja!

Det hold

mer i bran

og forgår.

ved ham. I

— og hans

som er kor

herre. Han

hvite hest,

Han med h

og hvis na

er vår kom

er han her

lede og ver

Vi leser

elskede, nu

er ennå ikk

skal bli; vi

bares skal v

se ham som

som har de

renser sig

er ren.

Videre le

lige er de s

ler så de m

og gjennom

staden. —

sus og vi h

som taler k

Hans blod e

den kjenner

ke kjenner

vilde verden

— — —

Det kom

linjer til Mi

dere kan få

Om vi er ul

kan vi lære

etter ånden.

Jeg har

evangeliet i

fritt og i tr

timelig og å

pet om enn

er blitt sat

har holdt ti

De siste s

søkt er: F

Tromso og

fjord var je

8 uker. I B

3 som over

Rosfjord fik

På disse

glende å mot

og og br. G

re fra Oslo.

glende å vær

gelige og gj

på Misjonsj

nene står s

kjærlighet o

god fremtid

me. I Rosfj

SPREDTE FELTER

På evangelieferd i Nord-Norge.

Fra evang. L. Kristoffersen
Guds siste budskaps bud er
han dette segt: Herrens kjænn
sine og hver den som hevner
herrens navn skal avstå fra
au urettferdighet.

Priset være Gud! Han kjenner sine og de kjenner ham. De som tar sin tilflukt til ham og er beseglet av Anden har vidnesbyrdet i sig. Det står skrevet at ikke en tordel av Guds ord skal forgå. Halleluja! Han er det levende ordet. Vi har en evig klippe og grunnvoll i ham Han er opstandelsen og livet. Alle ting er av ham og ved ham. Tenk hvilken herlig grunnvoll vi har. Den holder i livet og den holder i døden. Jesus sier: Den som lever og tror på mig skal aldri i evighet dø. Halleluja!

De holder når elementene kommer i brand og alle ting oppløses og forgår. Vi skal mere enn seire ved ham. Hans seier er vår seier — og hans liv er vårt liv. Han som er kongers konge og hersers herre. Han som farer frem på den hvite hest, seirende og for å seire. Han med kjortelen dyppet i blod og hvis navn er Guds sørd. Han er vår kommende konge og snart er han her for å hente de besteglede og ventende.

Vi leser i Joh. 1. brev 2-3: I elskede, nu er vi Guds barn og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli; vi vet, at når han åpenbares skal vi bli ham lik, ti vi skal se ham som han er og hver den som har dette håp til ham, han renser sig selv, likesom han selv er ren.

Videre leser vi i Ap. 22, 14. Salige er de som tvetter sine kjortler så de må få rett til livets tre og gjennom portene komme inn i staden. — Ja, amen! Vi har Jesus og vi har blodet. Hans blod som taler bedre enn Abels blod. Hans blod er vårt reisepass. Verden kjenner oss ikke fordi den ikke kjenner ham. Var vi av verden vilde verden kjenne sitt eget.

Det kom for mig å skrive noen linjer til Misjons-Røsten, for at dere kan få høre litt også fra mig. Om vi er ukjente etter kjødet så kan vi lære å kjenne hverandre etter ånden.

Jeg har reist omkring med evangeliet i noen år. Har reist fritt og i tro til Gud for alt, både timelig og åndelig. Han har hjulpet om enn troen mange ganger er blitt satt hårdt på prøve. Det har holdt til idag.

De siste steder jeg nu har besøkt er: Balsfjord, Rosfjord, Tromsø og Tromsødalen. I Balsfjord var jeg 4 uker og i Rosfjord 8 uker. I Balsfjord fikk vi be med 3 som overgav sig til Gud og i Rosfjord fikk vi også be med 3.

På disse steder fikk jeg den glede å møte br. Ellertsen, Ledang og br. Øverli som kom senere fra Oslo. Jeg hadde likeså den glede å være i br. Ellertsens hyggelige og gjestfrie hjem. Han bor på Misjonshuset i Balsfjord. Vennene står sammen i enighet og kjærlighet og der er utsikt til en god fremtid for Guds rikes fremme. I Rosfjord hadde vi også en

herlig tid. Guds folk blev velsignet og de blev ledet inn i et dyperes samfund med Gud. Mange var meget grepet av ordet og nær ved å bli frelst. Men de våget ikke å komme, da de så motstanden så mektig fra alle kanter.

Det er herlig å være berget inn nu. Vantroen tiltar og gudløsheten vokser på alle steder. Det vil ikke bli meget sann tro tilbake når Jesus kommer igjen. Salige er de som våker og bevarer sine klær rene.

Fra Rosfjord drog vi over fjell og daler på ski og besøkte flere småsteder. Såsom: Bonnefjord, Solli, Landoen, Vasena, Fagerfjord og Torneelven.

I Solli hadde jeg noen herlige møter. Likeså på Landoen, Vasend og Fagerfjord. Ordet virket mektig på alle disse steder og Guds barn blev meget glade og jublet i sin Gud.

Alle disse steder er forsømt og det er meget trange forhold hvad det økonomiske angår. Nu har også Lofotfisket slått feil og det ser meget håpløst ut. De begynte å komme hjem fra fisket nu da jeg drog derfra. Kommunen måtte hjelpe dem hjem. De hadde mistet sine bruk. Må vi be meget for disse folk. Det er meget åpent for evangeliet, men evangelister som reiser der må få nyep fra andre hold. Må Gud åpne hjertene. Bed for oss heroppe.

Den 1. juli blir det stevne i Balsfjord og 10. juli i Rosfjord. Det skulde være herlig å se noen sydfra også heroppe. Kom om du kan.

Så er de alle på det hjerteligste hilset fra mig, deres ukjente bror og medarbeider i Kristus

Lars Kristoffersen.
Adr. Anna Pedersen, Vinje, Gimsoysand, Lofoten.

På stormøtet i Oslo.

Mens mange drog til fjells for å få frisk luft og hvile sig i påsken, søkte skarer av Guds barn sammen for å sette hverandre stevne. De kom sammen for å bli oppbygget og oppløst til fortsatt arbeid i Herrens vingård. I hovedstaden var det flere stevner i påsken. Vennerekretsen i Osterhaugsgt., vennene i Møllergt. 38 og vennene i Nygt. 6, hvor Storm og Monsen har sin virksomhet. Mange mennesker møtte frem til de forskjellige steder og påskens alvorlige budskap blev båret frem med kraft og begeistring.

Foruten disse, holdt den kjente predikant Frank Mangs en rekke møter i Calmeyergts. Misjonshus for overflytting. Det var allvorige og mektige budskap han frembar som sikkert gjorde sin virkning på de store menneskemasser fra møte til møte.

I Møllergt. 38 var det flere predikanter som vidnet om Herren Skjærtorsdag og langfredag deltok også br. Kleppe og Gjønsdal fra Bergen. Foruten disse talte i påsken brødrene Bysveen, Johannesen fra Danmark, Eugen Thoresen og Ruben Hammen.

Dammen sang flere herlige sanger. Herren har utrustet dem med sangens gave. Br. Nordquelle var også oppe i påsken og deltok med på møtet påskedags eftermiddag, hvor forsamlingen hadde kjærlighetsmåltid og brodsbrytelse. Det var en dyrebart stund.

Danmark=brev.

Hilsen fra Elim-forsamlingen i Alborg.

Til Gud Herren er sol og skjold. Herren gir nåde og ære — intet godt nekter han dem som vandrer i oppriktighet. Ære være Jesus. Jeg priser og lover ham fordi at jeg kan si som David: «min sje lov Herren og alt som i mig er iøv hans helige navn. Ja pris og takk til Jesus. Jeg vet at mange med mig nu under påskestevnet på en særlig måte er blitt velsignet av Herren.

Vi hadde med stor forventning sluttet vi det også herlig og kjente likesom mere løsnung enn om torsdagen; om eftermiddagen da der blev spurt om ikke noen vilde overgi sig til Gud og bli frelst, var der et par gamle folk på noen og 60 år som rakte sine hender opp og pris skje Gud de blev begge herlig frelst. De hadde aldri gått til møter før, om kvelden da var vi frie vidnesbyrd stod den gamle mann opp og vidnet.

Lørdag kveld hadde vi et underbart bønnemøte. Påskedag kl. 2 hadde vi dåp i fjorden hvor Backe depte en ung kommunist som for 2 måneder siden blev herlig frelst og døpt i den Hellig And og lid.

På søndag som kommer skal vi ha dåp igjen — hvor flere av de som er blitt frelst i påsken har begjært dåp, Ære være Jesus, der blir ikke spurt etter dette eller hint — eller vi er unge eller gamle — kun at hjertet er rett for Herren. Halleluja.

På eftermiddagsmøtet da der blev gitt anledning om noen vilde ber sig for Jesus — kom en liten hånd opp, det var en gutt på 7 år. Hans bestemor er med forsamlingen, men hans foreldre er ikke irelste, og han hadde sagt til sin mor om torsdagen: «Mor, hvis der nu blir gitt anledning imorgen så rekker jeg min hånd opp for jeg vil bli frelst — og når jeg er blitt frelst vil jeg også døpes.» Og takk og lov, lille Kai blev herlig frelst, og om kvelden var der 3 gutter til som blev frelst og den ene av guttene på 12 år blev døpt i den Hellig And og lid samme dag. Dette var i begynnelsen av møtet og efter at broder Backe og broder Iversen hadde talt meget dypt og inntrengende til alle våre hjertener, var der frie vidnesbyrd, og mange var oppe og vidnet. Til tider 2-3 stykker som reiste sig på en gang, det var helt sorgelig synes jeg, da vi sluttet, men klokken var jo snart 1/2 12, vi sang derefter «Himmelens lyst fyller mitt bryst og når det skjer at hans åsyn jeg ser, det blir herlig — ja herlig for mig.» Strengkoret sang derefter en sang: «På hjemvei til Sion vi vandrer — rentvettet i Guds Lammets blod, her samfund vi har med hverandre og drikker av Livskildens flod.» Og det var som Guds And falt på hele forsamlingen som stod og sang med på koret: «Sion, du herlige bolig, lyse og fredfulle hjem — grunnet på Lammets forsoning. Sion, du herlige stad.» Dette var en forunderlig og hellig stund, det var himmel på jord.

Om mandagen, stevnetts siste dag, kunde vi også merke Guds trofasthet og underbare nærhet hele dagen; og om kvelden kvart før 7 hadde vi friluftsmøte på torvet som sedvanlig. Der

Uventet kom også str. Anna Jensen på stevnet. Hun var trett efter den lange reise, men vidnet herlig om sin dyrebare Freiser, som hadde stått henne bi i de svundne år. Hun er nu kommet hjem for å hvile efter 6-7 års ophold i India.

I Nygt. hadde de besøk av tre svenske predikanter og en dansk. Alle talte de livsfriskt om Goltas herlige verk, som alene forstår å løse menneskene fra syndeliv og gjøre dem til lykkelige skapninger.

Resultatene av alle disse møter som blev holdt i påsketiden skal en dag vises. Vi har kun å så ordet i tro.

lurtsmøtene og marsj gjennom gatene nu i vinter, og vi nær erfare som der står skrevet «Kast dit brød på vannet og du skal finne det lenge etter.» Om kvelden var lokalst overfyllt.

Efter at broder Iversen hadde talt var der frie vidnesbyrd og mange bade unge og eldre vidnet om hvad Jesus hadde gjort for dem. Backe sluttet møtet og vi hadde en herlig bønnestund til slutt for vi skiltes. Langfredag hadde vi det også herlig og kjente likesom mere løsnung enn om torsdagen; om eftermiddagen da der blev spurt om ikke noen vilde overgi sig til Gud og bli frelst, var der et par gamle folk på noen og 60 år som rakte sine hender opp og pris skje Gud de blev begge herlig frelst. De hadde aldri gått til møter før, om kvelden da var vi frie vidnesbyrd stod den gamle mann opp og vidnet.

Lørdag kveld hadde vi et underbart bønnemøte. Påskedag kl. 2 hadde vi dåp i fjorden hvor Backe depte en ung kommunist som for 2 måneder siden blev herlig frelst og døpt i den Hellig And og lid.

På søndag som kommer skal vi ha dåp igjen — hvor flere av de som er blitt frelst i påsken har begjært dåp, Ære være Jesus, der blir ikke spurt etter dette eller hint — eller vi er unge eller gamle — kun at hjertet er rett for Herren. Halleluja.

På eftermiddagsmøtet da der blev gitt anledning om noen vilde ber sig for Jesus — kom en liten hånd opp, det var en gutt på 7 år. Hans bestemor er med forsamlingen, men hans foreldre er ikke irelste, og han hadde sagt til sin mor om torsdagen: «Mor, hvis der nu blir gitt anledning imorgen så rekker jeg min hånd opp for jeg vil bli frelst — og når jeg er blitt frelst vil jeg også døpes.» Og takk og lov, lille Kai blev herlig frelst, og om kvelden var der 3 gutter til som blev frelst og den ene av guttene på 12 år blev døpt i den Hellig And og lid samme dag. Dette var i begynnelsen av møtet og efter at broder Backe og broder Iversen hadde talt meget dypt og inntrengende til alle våre hjertener, var der frie vidnesbyrd, og mange var oppe og vidnet. Til tider 2-3 stykker som reiste sig på en gang, det var helt sorgelig synes jeg, da vi sluttet, men klokken var jo snart 1/2 12, vi sang derefter «Himmelens lyst fyller mitt bryst og når det skjer at hans åsyn jeg ser, det blir herlig — ja herlig for mig.» Strengkoret sang derefter en sang: «På hjemvei til Sion vi vandrer — rentvettet i Guds Lammets blod, her samfund vi har med hverandre og drikker av Livskildens flod.» Og det var som Guds And falt på hele forsamlingen som stod og sang med på koret: «Sion, du herlige bolig, lyse og fredfulle hjem — grunnet på Lammets forsoning. Sion, du herlige stad.» Dette var en forunderlig og hellig stund, det var himmel på jord.

Om mandagen, stevnetts siste dag, kunde vi også merke Guds trofasthet og underbare nærhet hele dagen; og om kvelden kvart før 7 hadde vi friluftsmøte på torvet som sedvanlig. Der

Vennestevne

avholdes 1. og 2. pinsedag i vårt nye lokale Ebenezer, Askim.

Alle hjertelig velkommen.
Thv. Johansen.

var mange folk som lyttet til og da vi spillende og syngende marsjerte gjennom byens gater til vårt lokale Skolegaten 13 var der mange folk med. Imellem vi spiller og synger er der en broder som roper ut hvor vi har møter, og som samtidig roper ut «Jesus kommer snart — bli frelst.» — eller et annet b. b. v. v. Fra påskens begynnelse til idag har vi fått be med 17 sjele, og to er blitt døpt i Anden og priser Gud i nye tunger.

Alt i alt har vi kjent at dette har vært et herlig påskestevne. — Ja det beste som vi har hatt — som mange sier. Og vår bønn er at Herren nå fortsette og at ilden må brenne klart her i Alborg i den store ugudelige by. Ja hele Danmark med. Og at mange sjele nu for Jesus kommer igjen må bli frelst, og Guds barn helligt og renset — så tegn og under må skje nu som i fordoms dager. Snart kommer Jesus som han har sagt, må vi være av dem som er våkne og bedende til enhver tid.

Fredshilsen i Jesu navn.
Pinsesmenigheten «Elim», Alborg, Danmark.

E. J.

Misjonsbeløp.

Efternevnte kvitanser for innkomne midler til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina, for 1. kv. 1933 bedes godhetsfullt inntatt: 1933 5. En søster på Kongsberg kr. 200. 14. januar: Holmsbu kvf. ved Signe Iversen, Holmsbu: 115. 19. jan.: A. Lund, Stensnes, Horten 25. 2. mars: Venner Espeland st. ved Sofia Solberg, Moss 5. mars: En broder og søster, 130. 10. Anne Strand, Ytre Sjørd 5. 9. mars: L. og S. Vergeland, Minde st. pr. Bergen 50. 24. mars: Ragnhild A. Kåsa, Bo, Tetemark 20 kroner.

Tilsammen kr. 555.00, hvorfor hjertelig takkes.

H. H. Sonstebø, kasserer.
Oterholt, Telemark.

Den norske Congomisjon.

I tiden 20. september 1932—20. mars 1933 har jeg mottatt følgende bidrag til br. Alb. M. Christiansens virksomhet i Belgisk Congo:

Oslo og Sorkedalen ved Ole O. Fjeld kr. 1187.97, Fredrikstad ved Sv. Shwan 114.50. T. M., Hyggen 6, Åhjem ved Andrea Thue 80, Betania kvinnef. ved Helene Jensen, Hyggen 15, Søstermisjonen, Logen ved Albertha Larssen, Moss 150, Søster i Herren, Kongsvinger 10, A. L., Stensnes pr. Horten 25, En misjonsforening ved Ruth Sandbo, Oslo 60, K. & F. N., Winchester, Mass. U. S. A. 17.14, Jessheim ved Magnhild Ruud 65, Guldverket, Eidsvoll ved Olim Hallden 100, Follstad, Aros ved Aksel Martinsen 22, Menigheten, Fjeldstrand ved Hj. Askim 175, Logen, Moss ved Jul. O. Lind 100.

For mottagelsen av ovennevnte beløp kvitteres herved med takk og hilsen til de enkelte givere.

Erling Syversen,
Danvik pr. Drammen.

En original prest.

Johan Abraham Strauz var en presteoriginal fra Westfalen. Gamle Strauz hadde sommer som vinter døren åpen til sitt kontor, så ingen behøvede å banke på for å komme inn. Men over døren stod med store bokstaver det vers: Kjødsommelig besøk gjør tid og stue trang.

bevar mig Gud fra hver som går i lediggang!

Da han engang hørte om en prest, som nok prediket i kirken, men ikke besøkte de syke omkring i husene, sa han: «Den mann synes å holde på stallforing. Men jeg har mine betenkeligheter ved det. For den som er for doven til å drive sin hjord på gressgang ute, vil også la den hungre i stallen.»

En av de rikeste bønder hadde forgatt sig på en forargelig måte, og da strauz lyste til ekte-skap tor parret, skjødde det i korte, men meget alvorlige ord. Derover ble mannen så oppbragt, at han svor ham dødsstraff. Men Herren bevarte Strauz. Ikke lenge etter døde mannen av kopperne. Familien lot ham begrave på den staselige måte og ventet at Strauz i liktalen vilde la den avdøde holde skarpt fore. Men sendte derfor folk hen som skulde merke sig hans ord, så man kunde få ham anklaget. Strauz holdt ganske rolig en liktale hvori han ikke sa et ord om den avdøde, men bare talte om døden og det evige livs håp i Kristus. Men til slutning sa han: «Da her er så mange folk som vist gjerne vil høre hvad jeg mener om den avdøde, så vil jeg ganske åpent avgi min dom og uttale det langsomt, for at I kan beholde det eller nedskrive det ord for ord: «Han har vært en god mann — fraregnet hans synder. Amen!»

Det var tungt for Strauz, at folk som i syke dager sendte bud etter ham, og som han uten å sky noen mæie hadde besøkt og også rakt nadverden, så snart glemte Herren igjen. «Jeg vet nok hvorav det kommer at de i livsfare skynder sig meg å hente presten: De frykter for døden.

Men hvad ser en kristen, når døden kommer? Luther sier: En sadlet hest, som rytteren gleder sig til og ikke er redd for.

Hvad ser en synder? Livsfare, helvedsfare. Da heter det: «Løp til presten, løp og få ham til å komme!» Som om presten var en sådan mirakelmann som alltid har himmelstigen med sig ut i sognet og setter den ned ved sengen til hver mann, så han etter behag kan betjene sig av den. Akk, I betenker ikke at jeg ikke kan bære denne lange, lange stige, og at jeg heller ikke kan gi noen døende kraft til å kravle op stigen, selv om jeg kunde sette den bort til ham.»

Han vilde aldri la noen prekenere trykke. Men de gikk fra munn til munn og enkelte setninger derav går ennå etter 50 års forløp om i menigheten. Hans hele trost var Herrens ord. «Når jeg engang er død», sa han, «så legge denne bibel her under mitt hode» — dermed løftet han bibelen i været —

«på dette ord vil jeg hvile og så ga irem tor himmelsoeren, og nar reter spor mig: «Hvem er det?» vil jeg svare: «En fattig synder, den gamle Strauz, presten fra Iselohm, som er blitt salig ved fra Iselohm.» Dette hørte en liten dulle ord. Dette hørte en liten pike da hun var 11 år gammel. «Jeg kan aldri i evighet glemme.» sa hun senere, «med hvilket blikk han løftet bibelen op.»

Hans bønn hadde noe uendelig barnlig ved sig. Han talte ganske som et barn med sin far. I kolera-tiden blev der sendt hver prest en trykt bønn — som skulde bli inntrykt i den almindelige kirkebønn — om at Herren nådig måtte avvende sykdommen. Strauz tok vande sykdommen. Strauz tok bladet med på prekestolen, og glemte sine briller. Etter preke-ten bad han kirkebønnen som sedvanlig, trakk så papiret frem, holdt det et godt stykke frem for sig da han var langsynn, og begynte å lese: «Kjære Herre, bevar oss for pesten som farer frem i mørket, og sot, som forderver oss, middagen — akk, kjære Herre, jeg kan ikke lese det godt uten briller. Jeg vil fatte det kort: Bevar oss for helvede! Amen.»

Hvordan vil den føre andre til Kristus som ikke selv efterfølger Herren?» sa han engang. «Det er noe ganske annet om jeg sier: «Kom til Jesus!» enn når jeg sier: «Gå til Jesus!» I første tilfelle er man selv hos Jesus og er en forgjenger i livet med korset i hånd og hjerte. I det annet tilfelle er man selv ikke hos ham, men er en griver med lovens stav i hånd.» I en ung kjøbmans album skrev

Kristelig selskapsliv.

Charles Finney sier derom:

Ofte, når man kommer til den tid av året da aftenerne er lange og gjøremålene mindre og den rette tid er inne til å gjøre en eksteraanstrengelse i den åndelige virksomhet, da gjør noen av menighetens medlemmer en innbydelse til noen kristne venner, altså et religiøst selskap. Og så må noen av familien gjøre det samme for å belønne høfligheten. Så en, og så en til, inntil det blir et ordnet system av innbydelse hele vinteren igjennem. Forferdelig! Dette er djevelens store bedrageri, for det ser så uskyldig ut, så passende for å skape en vennlig stemning og å gjøre de troende mer bekjente med hverandre. Så har man altså disse innbydelse istedenfor bønnemøter.

Det skadelige i dette selskapsliv er meget stort. Det fører ofte til store omkostninger og det grueligste sløseri. Man har sagt mig at kristne stundom gjør store innbydelse og undskylder sitt ugudelige sløseri med Herrens penger ved at når kalaset er slutt å gi levningene til de fattige. De gjør det altså til en dyd å feste og leve i sus og dus, og til og med overbelaste sig med Guds gode gaver under påskudd av å hjelpe de fattige.

Men de sier at det er kristelige selskaper, og at alle, eller nesten alle som deltar i dem er kristne. Og dertil at de ofte avsluttes med bønn. Dette synes jeg nettop er et av de verste trekk ved dem, at de efter sløsing med tid og pen-

han: «Lev vel, så har De velvænet. Dog ønsker jeg Dem mere å leve vel enn velvænet. Det vil gå Dem godt når De går godt. Frykt intet kors; ti den Herre Jesus fører vel inn i korset, men også over korset. Frykt ikke for korset for det trykker Dem; ti lenger enn Herren gir oss korset å bære. Skal vi ikke føle det?»

Og så ennå et par av de åndelige bemerkninger som rimmes nedskrevet i Strauz' eftertalte papir og som enhver vil gjøre vel i å skrive sig inn i hjertet. «Det vilde være ille å fore et lidelsesløst liv.» Jeg i det minste spiser ikke gjerne usaltet kjøtt, og har alltid funnet at det som gir maten den rette smak, er ikke fett, men saltet.

«I lidelsen tar Gud ikke sitt. men ditt.»

«Jeg har intet annet enn kors og alltid bare kors.» klaget en kone for ham.

«Ja, men glem ikke.» sa Strauz «at Herren henger på hvert kors, og lukk dine øine op så du lærer å si: «Intet annet enn Jesus og alltid bare Jesus.»

«Herren oppfyller uforgjælig sine løfter. Og om han ikke oppfyller dem på klokkeslaget, så synes det bare så. Han oppfyller dem virkelig på klokkeslaget, men, 30-tabene, efter hans ur. Vårt ur går i almindelighet galt. Når vi vil ha noe av Gud, går det for fort, og når han vil ha noe av oss, går det for sent. Derfor trenger vi til å bli forbedret og regulert. Så skikker Gud fra tid til annen en dugelig urmaker og regulator, han heter trengsel. Han henger loddene like. Trengsel virker tålmodighet.»

(«Kr. U.»)

ger, denne overflod av mat og drikke, disse overfladiske samtaler, og prat og skjemt, hvormed så megen tid har vært optatt, gjør forsøk på å hellige alt sammen og slette over det for Gud ved å avslutte med bønn. Man får si hvad man vil, men det vilde ikke være mer urimelig eller motsigende å avslutte et ball eller en teaterforestilling med bønn.

Ibland, har man fortalt mig, finner man en undskyldning for sin samvittighet ved at deres pastor er med i innbydelsene. Dette er naturligvis et tungt velende eksempel, og dersom et medlem gjør en tilstelning og innbyr pastoren må andre gjøre det samme.

Jeg vil råde enhver menighet som tenker på å stille til en serie selskaper å sende sin pastor bort under denne tid og la ham predike der menneskene er rede til å ta imot ordet og gjøre sig nytte derav, og ikke la ham være nærværende og bli bedrøvet og nedtrykt og bukke under i arbeidet for å fremme guds frykten, mens de både med hjerte og hånd er i djevelens tjeneste.

Hvad selskapslivet angår, får man si hvad man vil derom, at det er en uskyldig adspredelse og vederkvegelse, jeg spør enhver av dere som har vært med på dette, om dere som en følge derav er kommet i en høiere åndelig stilling og er blitt mer stemte for bønn, eller syndere noensinne er blitt omvendte der, eller om kristne er blitt drevet til alvorlig bønn for sjeler?

(Innsendt).

NODVENDIGHETEN AV Å BEGYNNE TIDLIG

Kathrine Boot, hustru til Frelsesarmens stifter, hadde otte barn, som meens stifter, hadde otte barn, som alle kom med i virksomheten og blev fremstående menn og kvinner i Guds rike. Der fortelles, at man spurte henne, hvorledes hun hadde båret sig ad med å føre sine barn dertil, hvorpå hun svarte: «Jeg kom for djevelen. Jeg begynte å så så tidlig at han kots baketter.»

Husk det far og mor, som ønsker dine barn vunnit for Herren og i Herrens tjeneste. Vil du, at det skal lykkes, må du tidlig føre dine barn til Jesus. Sjelfielden kommer hurtig og griper tak i barnehjertet, og da kan det bli vanskelig å få revet det løs igjen.

HAN SAVNET DEM IKKE

En grovsmed hadde en datter han holdt meget av. Barnet forlangte å få alt det hun ønsket og han hadde lovet henne det.

«La mig se gjennom dine penger om kvelden når du kommer, og ta ut alle femerene til mig selv og legg dem i min sparebøsse. Du savner dem ikke» sa datteren.

Han gav henne lov til å gjøre dette et helt år og holdt sitt løfte. Ofte var der en eller to femerer, ofte ingen; men alle som hun fant blev opbevaret på bessen, og han savnet dem ikke.

En gang om året kom kirkefjeren omkring for å Innsamle penger til kirken.

Kina.

F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo. STR. DØRUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarom, Skid st.

OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: Thoralf Andersen, Sorlgt. 15 I, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Mjajons-Røsten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

ASTA THUEN: Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.

Mansjuria.

MARTIN KVAMME: Mjajons-Røsten, Sarpsborg.

Afrika.

INGRID LØKKEN: S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.

HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soli, Rælingen.

MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nøstdal, Solhelmsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Bergen.

DEN NORSKE KONGOMISJON ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Smeden beklaget sig over de dårlige og trodde ikke han kunde gi noe. Han blev minnet om kirkenes betydning som Guds tempel og om at han ikke burde komme frem for Herren sin Gud med et offer som ikke kostet ham noe. Etter en del innvendinger gav han et par kroner som et års bidrag i retligst otejed.

Ved nyttårstid kom hans lille datter løpende til ham med sin sparbøsse for å vise ham hvor meget hennes femer-eringer beløp sig til. De man hadde talt om, var det næsten femti kroner; men, var det savnet dem.

Han hadde ikke regelmessig lagt Guds andel av sin fortjeneste til side, vilde han ikke ha savnet det i denne verden.

DET ENK PUND

Ved et stort teilmte, ledet av sang- og evangelisten Alexander, blev en meget ugudelig mann omvendt. Etter møtet kom han frem til Alexander og sa, at han gjerne vilde være med i arbeidet for Herren.

«Hvad kan De gjøre?»

«— Jo, jeg kan passe teiltet, pusse sko og ennu mere, sa mannen.»

Han blev antatt og uført sitt arbeid med den største nøisaktighet. Men ikke nok med det — han viste sig og så å være en sjelvinner som så. Han vandt sådanne, som ingen andre kunde vinne. Der sier, at han i fem år fortjente tusen mennesker til Jesus. Han hadde bare et pund — en brennende iver etter sjeles frelse, men det pund forvaltet han også trofast.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, — det blir dog kun fattigdom Ordspr. 11, 24

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Senstebø, Otterholdt, Ba. Telemark.

India.

ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrund.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestroma, veien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mosberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Berg, veien 36, Narvik.

HANS SVENDBERG: Hardy O. Mosberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMEN: S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebøk p. o. Sanda, vær.

RAKEL EDWARDSSEN: Hans Hansen, Brydelokken, Kongsborg.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseld, Telemark.

Finnmark.

OSKAR GAMST, Breviksbott.

HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breviksbott.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv, Porsangerfjord.

DOROTHEA KLEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjemmeværende misjonærer.

TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Waide, Ibsensgt. 10, Bergen.

India: DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorannes, Jarvelen 11, Lillesaker.

PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg

Nytt

«Og Jesus alle byene og lærte i deres kynte evang helbredet alt skropelighet ket, ynkedes dem ti de v forkomne, sa har byrde.»

Det var på en kring i byene og sus blev vidne til skarer, som var og forkomne. Jeg for dem. Han f ynkedes inderlig hadde også vil hjelpe nøden, f all sykdom og Hebr. 4: 15 les ke en Ypperste ha medynk med heter, men en i alt i likhet n svnd.» Paulus serne og sier: i eder, som o sus.» Det er nedlagt i våre vi også kan g svarsfølelse o mennesker og re skarer so skap til Jesu nåde. Og de som Jesus h delose skare vi også virk ter.

Det var besøkte lan fikk anledn i Jesus til f siden åpnet

Vi la i ren og f mann so forteller Rednings innfant oieblikk over fo smil. Ha sine fo hadde s med vi Av fler holde o vi ved om har Iskarid «De ler De «Jeg det na hellig for h skuld tens dette undst

Et b